

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Compluti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attributis Divinis Vbertim Dissertitur ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 3. Vtrum infinitas Dei sit attributum positium, aut negatium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

quam medium, sed tanquam finis. Ergo est quid finitum. Alioquin finis nihil finiret, contra ipsius quidditatem. Respondeo, nomen finis æquiuocè, siue analogicè dici de fine ad quem, quo res in suo esse perficitur, & de fine intra quem, quo quantitas rei limitatur: beneque proinde stare, rem esse perfectam in suo esse per possessionem sui finis ad quem; qualiter Deus per suum ipsius possessionem perfectus est; & nihilominus esse infinitam quoad aliquam sui quantitatem per carentiam finis intra quem limitari eius; qualiter Deus quoad quantitatem metaphysicam suæ perfectionis, seu bonitatis, nec non sapientiæ, potentia, durationis, aliorumque huiusmodi attributorum infinitus est. Ex quo patet, quid sit dicendum ad argumentum, & ad eius confirmationem.

Quintò opponitur. Si Deus esset infinitus quoad perfectionem, Deus esset substantia suprema, atque adeo vltima in aliqua serie substantiarum possibilium proportionaliter sese excedentium quoad perfectionem. Sed in nullâ serie substantiarum possibilium proportionaliter sese excedentium quoad perfectionem est dabilis substantia aliqua, quæ sit vltima. Ergo Deus non est infinitus quoad perfectionem. Respondeo primò, idem argumentum fieri posse, etiam si Deus poneretur quoad perfectionem finitus; cum sit certissimum, nullam aliam substantiam esse possibilem, cuius perfectio non sit minor perfectione Dei: quidquid sit de infinitudine huius, aut finitudine. Ex quo patet, per illud contra Dei infinitudinem nihil probari. Respondeo secundò, etsi in seriebus substantiarum possibilium proportionaliter sese excedentium quoad perfectionem nulla sit vltima, siue suprema, quando singulæ substantiæ earum in se sunt quoad perfectionem finitæ: at quando in se infinitæ sunt, vna est semper omnium suprema, siue vltima iuxta doctrinam à nobis statutam supra disp. 13. q. 9. Vnde ex hoc capite nihil obstat infinitudini substantiæ diuinæ, quod alicuius seriei proportionalis aliarum suprema atque adeo vltima esset. Respondeo tamen tertio, Deum omnino esse extra omnem seriem proportionalem aliarum substantiarum: quia prorsus repugnat, habere Deum eandem proportionem cum alijs substantijs, quam illæ habent inter se; prout opus erat, vt in eadem serie proportionali cum illis poneretur. Excessus quippe, quo perfectio diuina omnem aliam perfectionem excedit, incomparabiliter est maior omni excessu perfectionis inter substantias alias possibili.

Sextò opponitur. Perfectio Dei mensura est perfectionis creaturarum, quatenus vnaquæque creatura eò est perfectior, quò minus distat à perfectione Dei. Ergo perfectio Dei non est infinita. Quia, si esset talis, omnes perfectiones creaturæ infinitè, & consequenter æqualiter distarent ab illâ. Atque adeo, & inter se essent æquales. Quod est absurdum. Respondeo primò, quantitatem perfectionum creaturarum non taxari penes maiorem, aut minorem distantiam à perfectione Dei; sed penes maiorem, aut minorem multitudinem suarum partium formalium, aut æquivalentium. Vnde tamen distantia earum à perfectione diuinâ titulo infinitudinis esset æqualis, adhuc non possent non inter se manere inæquales. Sicut numeri necessariò sunt inter se inæquales; tamen à multitudine infinitâ dicantur distare æqualiter; quia distant infinitè. Respondeo secundò, distantias, quibus perfectiones creaturæ

distant à perfectione diuinâ penes harum inæqualitatem inæquales esse, quantumuis illæ sint distantia infinitæ. Quia extrema infinita bene possunt esse vel inæqualia, vel æqualia, vt supra disp. 12. q. 3. monstratum est. Sic namque distantia, quibus infinitè distant omnes numeri à multitudine infinitâ penes horum inæqualitatem inæquales haud dubiè sunt.

Septimò opponitur. Infinitum iuxta Arist. lib. 3. Physic. cap. 6. est, cuius partes successiuè accipienti aliæ, & aliæ restant semper sine fine accipiendæ. Sed Deus nullas habet partes; cum sit substantia indiuisibilis. Ergo non est infinitus. Respondeo, definitionem propositam infiniti sumptam formaliter soli infinito physico conuenire. Ad infinitum verò metaphysicum, qualis est Deus, fat est, posse eam per quamdam æquivalentiam aptari, quatenus illud per quamdam etiam æquivalentiam ad physicum tale est, prout satis est explicatum supra disp. 13. q. 1. Vnde patet, indiuisibilitatem physicam Dei eius infinitati metaphysicæ nequaquam obstare.

Octauò opponitur. Deus est intuitiue visibilis ab intellectu creato. Ergo non est infinitus; Negatur consequentia. Quia nihil est, quod veteri intellectum creatum posse eleuari ad intuitiue videndum obiectum infinitum.

Nonò opponitur. Nulla creatura possibilis est infinita. Ergo nec Deus est infinitus. Pessima consequentia: quidquid sit de antecedente. Sicut hæc est pessima. Nulla creatura possibilis est ens à se. Ergo nec Deus.

Decimò opponitur. Esse infinitum actu, & esse actu hoc aliquid, sunt contradictoria. Sed Deus est actu hoc aliquid. Ergo non est infinitus actu. Negatur maior omnino. Quia infinitas entis nullatenus pugnat cum eccitate, siue indiuiduatione eiusdem, vt satis per se est notum.

Vndecimò denique opponitur. Potentia Dei non extenditur ad impossibilia. Ergo Deus non est infinitus secundum potentiam; atque adeo nec secundum essentiam. Concesso antecedente; nego consequentiam. Quia ad infinitudinem potentia Dei fat est, quod extendatur illa ad omnia possibilia, quæ infinita sunt iuxta dicta disp. 13. q. 3. Adde, potentiam Dei non ex defectu suæ virtutis, sed ex eorum repugnantia non extendi ad impossibilia, extendenda vtique ex hypothese, quod redderentur possibilia. Id quod illius infinitudinem superabundanter commendat.

QVÆSTIO III.

Verum infinitas Dei sit attributum positium, aut negatiuum.

EX dictis disp. 1. q. 10. constat, infinitatem Dei ipsius essentiam metaphysicam non consistuere; sed inter eius attributa recensendum esse. Quærimus nunc, an inter negativa, an potius inter positia recensenda sit. Aureol. in 1. dist. 43. art. 1. Soar. lib. 2. de Attribut. cap. 1. & alij inter negativa recensent. Recupitur verò lib. 4. de Deo q. 2. Vekenus de Deo disp. 7. cap. 2. Derkenis de Deo disp. 3. cap. 1. s. 1. & alij inter positia.

Pro.

Propositio 1.

39 Infinitas Dei in suo conceptu reali nullam negationem veram, seu veritatem negatiuam innoluit.

Probatur primò; quia infinitas Dei ex attributis est adæquatè intrinsecis Deo, atque adeò cum entitate Dei positinà adæquatè identificatis. Quod ipsum est, eam reipsà quid purè positionem esse. Secundò; quia infinitas adhuc in infinito physico nullam negationem importat à parte rei. Ergo multò minùs eam importabit in infinito metaphysico; qualis Deus est. Probo consequentiam. Quia infinitum metaphysicum tale est præcisè per æquivalentiam ad physicum reipsà protus indistinctam à sua positinà entitate. Deinde probo antecedens. Quia, licèt infinitas infiniti physici sit reipsà quædam exclusio finis, à quo, si daretur, euaderet illud finitum; at talem finem non excludit, remouendo aliquid positium, sed ponendo potius illud positium, per cuius carentiam constitueretur finis ipse. Quantum enim physicum tunc est finitum, quando ultra aliquam partem sui non dantur aliæ: à quarum proinde carentià, seu negatione pars illa denominatur vltima, atque adeò finis, siue terminus talis quanti reddens ipsum terminatum, siue finitum. Tunc verò è contra quantum physicum est infinitum quando nullam habet partem, ultra quam non sint aliæ; atque adeò nullam habet, quæ sit eius finis, siue terminus. Eiusque infinitas subinde in positione aliarum partium ultra quamlibet consistit: quæ eatenus est exclusio finis, quatenus earundem partium ultra quamlibet carentias, per quas erat finis constituendus, ipsarum partium positione formaliter remouet, siue impedit.

Propositio 2.

40 Infinitas Dei, prout à nobis concipitur, atque adeò in suo conceptu formali negationem finis importat. Quæ tamen negatio non vera, sed merè supposititia est.

Prima pars propositionis ostenditur. Quia infinitum, & non finitum, & carens sine idem conceptus est apud nos. Constat autem conceptum hunc carens sine per carentiam, siue negationem finis consisti; atque adeò infinitatem vel esse ipsam carentiam finis, vel eam in se includere.

41 Posterior autem pars constat ex dictis propositione 1. Ibi enim ostendimus carentiam finis à parte rei quid positium esse eatenus excludens finem, quatenus excludit veram carentiam sui, per quam erat finis constituendus. Quemadmodum carentia tenebrarum aliud non est à positinà luce reipsà, quæ eatenus excludit tenebras; quatenus sui carentiam veram excludit. Vnde, sicut negatio à nobis concepta, cum dicimus, hic locus est non tenebrosus, siue non habens tenebras, non vera negatio, sed merè supposititia est: ita negatio à nobis concepta, cum dicimus, hoc quantum est infinitum, siue non habens finem, non vera negatio, sed merè supposititia est.

42 Ex dictis in hac, & in præcedente propositione concluditur, attributum infinitatis diuinæ ex genere eorum esse, quæ, cum ex conceptu suo rea-

li, siue prout sunt à parte rei, sint attributa positia, ex conceptu tamen suo formali, siue prout concipiuntur à nobis, attributa sunt negatiua. iuxta diuisionem factam attributorum Dei supra disp. 2. q. 3. quæ ad rem recolenda.

QVAESTIO IV.

Verùm infinitas Dei sit attributum ipsius speciale; vel secus.

43 **E**sse speciale, tenet Aureol. in 1. dist. 43. art. 1. & alij plerique Theologi videntur supponere. Recapitulus verò lib. 4. de Deo q. 1. supponens infinitatem diuinam alias Dei formalitates transcendere, censet, illam, vt cadit supra essentiam esse attributum Dei speciale; secus verò, vt cadit supra alia attributa. Cum quo quoad secundam partem consentit Derkennis de Deo disp. 3. cap. 1. §. 3. dissentiens quoad primam; quatenus putat, infinitatem comparatione essentia Dei non attributum, sed eius intrinsecum constitutum esse. Verùm contra hoc iam nos q. præced. statuimus ex dictis disp. 1. q. 10. neutriquam essentiam Dei metaphysicam per Dei infinitatem constitui. Constat etiam ex doctrinà à nobis traditâ disp. 13. q. 1. contra hic suppositum à Recapitulo, supra essentiam Dei immediatè, vt pote ex proprio conceptu nullatenus quantam, non posse infinitatem cadere. Quare in præsentì dumtaxat superest examinandum, an sit attributum Dei speciale infinitas cadens supra omnes eas formalitates diuinæ, quæ metaphysicè quantæ sunt, vt pote ex genere eorum conceptuum, qui suscipere dicuntur magis, & minus, etsi sint metaphysicè indiuisibiles.

44 Cæterùm in triplici sensu dici potest infinitas speciale attributum Dei. Primò; quia est illius proprium, & nulli creaturæ commune. De quo sensu modò non agimus, acturi quæst. seq. Secundò; quia est attributum ex suo conceptu ab alijs distinctum formaliter, non verò complementum tantum imbutum in singulorum aliorum proprijs conceptibus. Quo sensu negant Recapitulus, & Derkennis in præsentì quæstione, esse infinitatem Dei speciale attributum. Tertio; quia est vnus conceptus vnioecè significatus per ista nomina *infinitas Dei*, *infinitus Deus*, & non dumtaxat plures diuersi, æquiuocèque subinde cadentes sub talia nomina. Quo etiam sensu ad hanc quæstionem pertinente debent consequenter negare prædicti auctores, vt expressè negat Derkennis, esse infinitatem Dei speciale attributum.

Propositio 1.

45 Infinitas Dei tum in concreto, tum in abstracto sumpta vnus conceptus est obiectiuus vnioecè à nobis significatus, cum absolutè pronuntiamus, *Deus est infinitus*; *Deus habet infinitatem*; atque ita speciale est in hoc sensu attributum Dei.

Ratio est in promptu. Quia, quantumuis sint inter se diuersè specificè quantitates metaphysicè attributorum Dei, atque adeò & earum intensitates, nimirum quantitates, infinitasque